

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 135.

V Ljubljani, v sredo 17. junija 1885.

Letnik XIII.

Velečastiti volilci!

Volitev v dolenskih mestih zvršila se je v takih okoliščinah, da mi je vsak glas, ki sem ga prejel, še enkrat tako drag, kakor sicer pri navadnih volitvah.

Od neke merodajne sile v državnem organizmu se je sicer vse storilo, da bi se meni bodi si po pregovarjanji ali raznih demonstracijah, bodi si po obljubah in grožnjah ali po izpodbadanji najgrših strasti človeškega značaja čast pri mojih volileh spodkopala in glasovi odtegnili.

Po Vaši stanovitosti pa so vsi ti poskusi izpodleteli. Zvesti svojemu prepričanju počastili ste me s svojimi glasovi tako, da je bil moj nasprotnik z dvomljivo večino od vladnega komisarja izvoljenim proglašen.

Živo ginjen od zaupanja, s katerim ste me, volilci dolenskih mest, počastili, bi se najraje vsakemu izmed Vas osebno zahvalil, ker pa to ni mogoče, dovolite mi, da Vam tu v naših novinah izrečem svojo najprisrčnišo zahvalo za Vaše laskavo zaupanje ter Vas zagotavljam, da smatram neprestane napore nezavisnih slovenskih in nemških volilcev v borbi z mogočnim činiteljem za dokaz posebnega sočutja do moje osebe, ktere ga ne bom nikdar pozabil, in ako bi tudi ta volitev utegnila končati politično moje delovanje, ostala mi bo vendar kot najlepši trenutek mojega življenja v vednem neizbrisljivem spominu.

Toraj še enkrat velečastiti volilci, Vam izrekam presrečno zahvalo!

Na Otočici dné 16. junija. 1885.

Albin grof Margheri.

O vjetih misijonarjih v Sudanu

Prinaša „Vaterland“ pismo Kahirskega misijonarja Geyerja iz Egipta, ktero našim čitateljem v prevodu tukaj podajamo:

„Danes (5. junija) odpotuje prečast. apostolski vikar monsign. Franc Sogaro v Rim, kjer ga želé videti po poltretjem letu njegovega bivanja deloma v Chartumu, deloma v Šelalu in Kahiri.

O naših ubogih vjetnikih pri Mahdiju še prav nič gotovega ne vemo, kar nas s strahom navdaja. Najnovejše novice slikale so nam njihov položaj jako kratko pa žalostno. Vsi dosedanja poskusi, da bi jih oprostili ali da bi jim vsaj trpljenje polajšali, bili so brezuspešni. Morda Vam bo všeč, tukaj skupno zvedeti, koliko si je prizadel za nje msgr. Sogaro sam.

Takoj po svojem imenovanji s papeževim pismom (breve) 22. septembra 1882 za apostolskega vikarja v Chartumu, napotil se je v odločen mu vinograd Gospodov. 17. januarja dospél je v Kahiro, kjer so ga misijonarji veselo pozdravili.

Med tem postal je pa položaj misijona v Sudanu jako žalosten. Že od avgusta 1882 nismo nič več zvedeli, kako se godi našim postajam Nuba, El Obejd, in Malbesa. Razne žalostne novice so nam dohajale iz Chartuma v Kahiro. Negotovost, kaj je z njegovimi misijonarji je vikarja noč in dan grizla in ni ga imel več pokoja v Kahiri. Takoj hotel je odriniti v Sudan, da bi žalostne tolažil ter jim pogum dajal, ker so že toliko mesecev v središču, kjer se godé neznanske grozovitosti brez vse tolažbe.

V družbi treh duhovnikov in treh lajkov zapustil je 29. januarja 1883 Kahiro ter je došel preko Sueca, Suakima in Berberja 6. marca v Chartum. Zvonovi so mu peli došlemu v svojo rezidenco; konzuli, uradniki in kristjani vseh obredov brez razločka so ga veselo pozdravljali. Mnogo tolažbe dobili so misijonarji in vsmiljenke in sam sem videl, kako so se celó mrzlični udje misijona trudili, da so se z veliko težavo pririli do apostolskega vikarja. Na ta način je msgr. Sogaro, ki je bil postal namestnik ranjkega škofa Combonija, dosegel svoj namen po jedni strani: Misijonarje in vsmiljenke je potolažil.

Najprva skrb mu je bila, kako se godi vjetnikom, da bi se potem pomoč vravnala. Že v prvih dneh zvedel je za gotovo pri nekem trgovcu dospe-

lem iz El Obejda, da so vsi misijonarji in vsmiljenke iz Nube in El Obejda vjeti. Sogaro je vse poskušal, kar je le vedel in znal, da bi jim na pomoč prihitel. V enem mesecu poslal je tri poslance v El Obejd, kar ga je silno denarja stalo, pa niti jeden se ni vrnil. Ob enem obrnil se je 9. marca do katoliške Evrope s pisanjem na kardinala Canosso: „Kar se je že zgodilo in se ravno še godi za njihovo oproščenje, previdnost zahteva, da vse tajno ostane; le toliko lahko rečemo, da si damo radi naložiti še tako velik dolg, le da bi ž njim rešili naše v sužnosti koprneče brate. Nadjamo se toraj prav izvestno, da nas ne bodo le vsi kristjani, temveč tudi drugi blagi možje najzdatneje podpirali, katerim sree za občni blagor v prsih bije, pri rešitvi teh pogumnih apostolov sv. vere in omike. In od tega trenutka obrača se pisatelj teh vrstic v imenu svojih sobratov in nesrečnih vjetnikov do vseh listov brez razločka ter jih ponižno prosi, naj odpró svoje predale javni dobrodelnosti in zbiranju milih darov, s katerimi se bodo rešili vjeti misijonarji in usmiljene sestre žugajoče jim smrti.“

Oklic ni bil zastoj; javne molitve in pobožnosti vpeljale so se na mnogih krajih; mili darovi so se od vseh krajev skupaj stekali, da bi se z njimi vjetniki odkupili. Zanimanje za vjete misijonarje je bilo vedno večje vsled dveh pisem č. g. Bononija iz El Obejda, pisanih 25. decembra 1882 in 1. januarja 1883, ki ste pa še le 3. aprila 1883 prišle do misijonarjev v Chartumu. Pomanjkanje in žalost zahtevali ste že mnogo žrtv. Bononi piše: „Vsled pomanjkanja obleke, zdravega zraka in sploh vsega, kar človek za življenje potrebuje, dobili smo mrzlico in grižo tako silno, da so pomrli: sestra Evlalijsa 27. oktobra, sestra Amalijsa 30. okt. in Gabrijel 5. novembra, ter so šli po venec spoznavalcev in mučnikov.“ Višji v El Obejdu, č. g. Losi, je umrl 27. decembra 1883. Kaj so poleg tega še vjetniki vse trpeti morali, je znano, ker se Bononijeva poročila še niso pozabila.

Msgr. Sogaro je poslal še jednega poslanca v El Obejd in je za vsacega vjetnika po 500 tolarjev in še po več ponujal, toda zastoj!

LISTEK.

Pisma iz tujine.

V.

O zidarski zadrugi je bilo v mojem slednjem pismu toliko navedenega, da bi lahko za tako zadruško skovali kar pravila ter da bi se nas desetorica kar zedinila ter šla s trebuhom za kruhom po svetu, ali pa bi vstali v domovini in bi se prijavi in priporočili za delo po vsih naših novinah. Upam vsaj, da bi ga dobili. Ako se toraj najde načelnik, jaz se mu koj ponudim, ako za družega ne, za pomagáča. Kakor z zidarji, šlo bi tudi s tesarji, z drvarji, z rudokopi, apneničarji, kamnelomniki, težaki, vozniki itd. itd. V prvo treba zadrugo, v zadruški treba načelnika, kateri opravlja pisarski, računski in zidarski posel; v zadrugi je moč razdelitev dela, kakor to ugaja vsakemu posamezniku in vsemu smotru; v zadrugi se pridobi najbolje strokovno izobraževanje; v zadrugi je preživljanje najceneje, občevanje prijateljsko, razveseljevanje najvgođneje, sploh združevanje je mati mnogo drugih dobrih lastnosti.

Mislimo si, da začnemo prihodnje leto ali čez dve leti graditi dolensko železnico, kako se bomo obnašali mi Slovenci o tej priliki, ali bolje vprašanje: kako se ne bomo obnašali in kako se bodo obnašali tujci? Da bode glavni podjetnik tujec, to je že sedaj gotovo. Njemu bode toraj vse jedno, ali mu delajo domačini, ali Kitajci, ali Italijani, samo da mu bodo delo izvajali po nizki ceni. Italijanov bode naenkrat vse mrgolelo prvo v kamnolomih, potem v rovih in prekopih, nadalje ob mostovih in zidovih, na vodi in na suhem, in ne samo to, še svoje mule privlečejo seboj ter ponasujejo vse nasipe s svojimi dvokolnicami. Prepričal sem se tega že tukaj pri zgradbi železnice iz Sent-Hipolita do Tulna, kajti najdel sem tu same Italijane. Nazadnje pozidajo ti Italijani še postajniška poslopja, tirolski tesarji potešejo svisti in prage, železnice tirovnice pa dobimo iz Angleškega ali iz Belgije in mogoče, da nam vozove in mašine prodajo Madjari. Nam pa bode šteti milijone in milijone, katerih nam bode moč pridobiti komaj v jednom ali dveh stoletjih. Ako še pomislimo, da ne bode več zaslužka s prevaževanjem, da bodo morali izginiti vozniki s svojo živino vred, lahko uvidimo, kaj to pomeni v

narodno-gospodarskem smislu, da hočemo staviti Dolenjeem železnico.

Pripravljajmo se toraj. Začnimo s Kamniško, potem zgradimo dolensko železnico, nadaljujmo z Loško, potem s Predilsko, potem s Kokrsko, s Slatinsko, z drugo dolensko in še z mnogimi drugimi, potem pa idimo proti jugu k svojim bratom na Balkanu. Ganimo se toraj: Mi živimo v veku para in elektrike. Nekaj železnic že vozi po naših tleh, v šolo nam je bilo lahko hoditi. Ali smo se pa kaj priučili? Bodimo toraj železničarji in ne zametujmo toliko lepih denarjev. Posla bode toraj dosti za dolgo časa. Ali če hočemo pri tem vspeti, treba nam združevanja, kakor je bilo to že poprej omenjeno, drugače postane posamezni železničar — baraba, kar je hujše od cigana, kajti še cigani živijo združeno. Pripravljajmo se toraj na grajenje železnice. Kdor vé za dober kamnolom, naj pazi nanj, kakor deček na ptičje gnezdo, kdor vé za premogovo žilo, naj si že jutri kupi pravico za zasledovanje, kdor ima hrastov gojzd, naj še počaka, kdor ima penezno matico pod palecem, naj si kupi sveta tik bodočega novega kolodvora, kdor ima podjetnega duha, misli in proračunjavaj, kako bi bilo to

Da bi si ne spodkopal zdravja in življenja, zapustil je msgr. Sogaro 13. maja po višjem nasvetu za nekaj časa Chartum, kamor se je hotel kmalo zopet vrniti.

Dospevši v Kairo ob najbolj neugodnem času, porabil je ves svoj vpliv pri konzulih in drugih mogočih, da bi kakih poročil o vjetnikih dobival. Konečno je dolgo molčanje vendarle pretrgal nek telegram angleškega generala Hiksa, do kterega se je bil Sogaro tudi iz skrbljivosti in ljubezni do vjetnikov obrnil. Telegram je došel v Kairo 21. julija in je poročal: „Vsi misijonarji so se pri življenju.“

10. avgusta prejel je msgr. Sogaro od vjetnikov košček papirja, kterega je bil Sogaro iz Chartuma meseca aprila v El Obejd poslal in mu ga je sedaj nek Arabec nazaj prinesel. Na papirju bila sta imenovana le dva Arabca, ki bodeta prišla v Chartum k Eliji Gajmiju, ki jih pozna. Res sta prišla 17. julija omenjena Arabca, Ahmed-el-Gadi in el-Mansur v Chartum, kjer ju je Elija Gajmi takoj k misijonarjem peljal. Oba sta rekla, da misijonarji iz strahu pred smrtjo niso več pisali, ker je bil nek Stambulie na smrt obsojen zaradi tega, ker je pismo pisal. Mahdi ga je sicer pozneje pomilostil in ga je postavil na prejšnje mesto. Prosil je Mahdija, da naj mu izpusti misijonarje, kakor mu je bil to apostolski vikar v Chartumu po prijateljskem potu naročil. Mahdi je rekel, da si bo stvar še premislil; konečno je poslancu potrpežljivost posla in se je z onim listkom vrnil. Le-ta je pravil, da vjetniki v uti iz dordorja skupaj prebivajo in da je Mahdi ukazal, ne trpinčiti jih.

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. junija.

Notranje dežele.

Na štirih krajih to stran Litave treba bo novih volitev za državni zbor, ker so dotični kandidati po dva mandata dobili. V Bukovini poiskali si bodo novega poslanca v kmečkih občinah Radovških namesto ministra Pinota, ki je na Koroškem izvoljen in se je za koroški mandat izrekel. Na Kranjskem, pravi „Wr. Abendpost“, bodo nove volitve v Kranji (namesto reči na Gorenjskem); ker se pa grof Hohenwart še ni izjavil, kteri mandat da sprejme in ker centralnemu volilnemu odboru niso še došli odgovori zaupnih mož, oziroma glasovi volilnih mož, koga da si želé za poslanca, nepristransko po okoliščinah soditi, oziraje se na razmere v Ljubljani in na volilce na Gorenjskem, rekli bi, da bolj kaže nove volitve na Gorenjskem imeti in ima v tem oziru „Wr. Abendpost“ prav. Mogoče pa, da se motimo tudi sedaj, kakor smo se motili, ko smo po vladnem listu „Laib. Ztg.“ sprejeli novico, da je grof Hohenwart odločil se za Ljubljanski mandat. Tretja nova volitev bo na Oeskem v mestni skupini Jičin-Novi-Bydžov, kjer je bil voljen poslanec Bromovski, kterega so ob enem tudi v Pragi volili. Četrto bode napravila Liberška trgovinska zbornica, ki si je zbrala dr. Herbst; le-ta je pa ob enem, kakor znano, tudi na Dunaji voljen bil. Ko bodo še te volitve dokončane, potem bo pa velika politika notranja mirovala do jeseni. Časni-karske predale polnila bodo poročila o raznih

spletkah, o društvenem gibanju, o vremenskih ne-zgodah in o letini, dokler se zopet ne začnejo de-želni zbori in za njimi državni zbor.

Dunajčanom ni še kmalo kdo z lepo take zasolil, kakor njihov najnovejši poslanec, dr. Herbst, kterega so v notranjem mestu volili v državni zbor. „Sodrgo“ jih je imenoval. „Dunaj je kup sodrga!“ rekel je ravno tisti dr. Herbst, kteri je pred 20 leti ravno to sodrgo čez vse hvalil, ker se je bila dala Giskri in njemu na led speljati, da se je vdala liberalizmu. Dunajčani so mu takrat toliko čast skazali, da so konje s pred njegove kočije izpregli in so Herbstu sami v njegov hotel peljali. Dvajset let pozneje reče jim Herbst v zahvalo tiste odlike da so — sodrga! Naj se mu lepo zahvalijo za ta poklon! Zgodilo se je pa tako-le: Odkar se je Avstrija liberalizmu vdala, šlo je z njo iz začetka kviško, kakor bi bila iz golega hmelja. Leta 1873 se je pa liberalna sleparija kar h krati na tla posedla in toliko revščine se je tedaj posebno na Dunaji pokazalo, da je bilo groza in je še dandanes ni konec. Dunajčani so jeli drug za drugim spregledavati, da se imajo za vse hudo liberalnemu sleparstvu zahvaliti, ki jih je dal židom v roke. Napravile so se stranke demokratske, ki so propadli prestolnici zopet želele na noge pomagati. Preden bi bilo pa to mogoče, vničiti se mora pa njena pijavka — židovstvo. V ta namen osnovala se je protisemitska stranka, ki sedaj z demokrati skupno proti židom postopa. Ker je pa na Dunaji v I. okraji ali notranjem mestu največ advokatov in so večinoma židovski liberalci, ki so Herbstu volili, dvignila se je antisemitska in demokratska opozicija notranjega mesta proti njemu in si je zbrala družega kandidata. Ko je bil Herbst kljub temu izvoljen in je potem napravil svojim izvoljencem banket, omenjal je med svojim govorom tudi te opozicije in jo je naravnost sodrgo imenoval. Nam se pa taka opozicija, ki si prizadeva Dunaj židom iz groznih krempļjev spuliti, vse kaj družega, kaj boljšega do-zdeva, kakor pa poulična sodrga. Sicer bodo pa Herbst in njegovi še videli, kaj jim bo še vse ta sodrga opraviti dala.

Nemški listi se vsi jako pohvalno izražajo v vpeljavi nove postave v Avstriji, ktera zapoveduje nedeljsko praznovanje. Pravijo, da je taka postava tako mogočne države, kakor je Avstrija, popolnoma vredna in jo bodo kmalo tudi drugod posnemali. Posebno se bodo pa nemški delavci z zavistjo ozirali na svoje tovariše v Avstriji, ki bodo večinoma lahko od slej na dalje svojo kristjansko dolžnost spolnovali službe božje se vdeleževaje. Če tudi se je marsikakemu podjetju ob nedeljah delo vstavilo, so se vendar le povsod ondi pripoznale izjeme, kjer bi se delo brez velike škode ne moglo vstaviti, ali pa kjer je potrebno za vsakdanji živež. Postava ni na noben način preojstra, pač pa bi se tu pa tam še nekoliko poojstriti smela. Prav za prav so pa nemški brezverni liberalci z židovskimi poslanci krivi, da postava za posvečevanje nedelj ni bila tako sprejeta, kakor je bila od konservativnega odbora nasvetovana.

Ker smo se že dva dni zaporedoma z Bosno in Hercegovino pečali, potrudimo se tudi danes nekoliko v onem kotu sveta. Kraj mislite, 400 kilometrov železnice in 3000 kilometrov novih cest je že nekaj, in vse te ste Bosna in Hercegovina dobili, odkar so naši doli, t. j. od leta 1878. Če tudi so se vse večinoma z vojaškimi močmi delale, so vendarle velikanske svote pogoltnile, ktere je morala iz začetka Avstrija iz svojega dajati. Sedaj gré že boljše, kajti obe deželi ste toliko v redu, da se že sami vzdržujete in je celó kamenita Hercegovina z zdatno svoto pripomogla k zgradbi lastne železnice Mostar-Metković. Da bi jo bila popolnoma iz lastnih dohodkov zgradila, skoraj da še malo dvomimo, naj tudi dotični časniki zatrdujejo; kajti do sedaj Hercegovinci še ne najo iz kamnja zlata in srebra

delati. V Hercegovini pa ravno nimajo na ostajanje polja, ker ga ni več nego 43 □ kilometrov. Saj je tudi minister Kallay sam priznal, da gré zahvala za to železnico v prvi vrsti presvitlemu cesarju, v drugi pa obema vladama in obema državnima zboroma. — Večkrat je bilo tudi že govorjenje in letos spomladi so že kar za gotovo trdili, da pojdemo dalje proti Mitrovici in proti Solunu. Minister Kallay se temu vstavlja in pravi, da tako dolgo, dokler bo on minister Bosne in Hercegovine, ne bo nikdar za to, da bi se Avstrija dalje pomaknila, kajti ondi pridobila bi si le kras in nerodovitno zemljo, na kateri bi morala leto za letom najmanj 20.000 vojakov vzdrževati zaradi bojovitih škipetarskih roparjev in druge lačne golazni tam doli. Tega bi pa pridobljena dežela nikdar ne bila vredna in je toraj pač bolje, da nameravano zasedanje za sedaj izostane. Kedar se bode pa že železnica do Mitrovice izdelala, potem pa le dalje — do egejskega morja in tedaj bo prej ko ne tudi Kallay že drugih misli.

Vnanje države.

Nemški vpliv na toku je Rusom že prav hudo presedati ter se čezenj ob vsaki priložnosti pritožujejo. V Carigradu, v Thermanu in v Seulu (glavnem mestu na Koreji) jeli so se Nemci šopiriti, da nas je začelo skrbeti. In ravno to so točke na tem svetu, kjer mi (Rusi) ne smemo nikakega družega vpljiva trpeti, kakor našega. Ne moremo si kaj, da ne bi mislili na škodo, ki jo nam Nemčija ob svojem času lahko napravi, kedar ne bomo več tako prijatelji z njo, kakor smo sedaj. Res je, da Nemčija sedaj nekoliko tudi za nas dela, ker si povsod prizadeva angleški vpliv oslabeti in to je do gotove meje za nas tudi še nekaj koristno, toda le nekaj in do gotove meje, kajti nikdar ne smemo pozabiti, da se med tem, ko se angleška in Ruska prepirate, v Carigradu in Thermanu narašča moč (nemški vpliv), ki nam bo ob svojem času južno morje lahko za dolgo časa zaprla. Rusi so toraj v resnici od dne do dne bolj prepričani, da prijateljstvo med Rusijo in Nemčijo ne bode sod-njega dne učinkalo in se že sedaj s pazljivim očesom v bodočnost ozirajo, kar se jim pač mora odo-bravati.

Na Nemškem je zapovedano tri tedne javno žalovanje zaradi smrti princa Friderika Karola v cesarski državni vojski in mornarici. Cesar Viljem izdal je sledeči ukaz: „Velika zguba zadela je danes moje hišo, moje armado in našo skupno domovino vsled smrti mojega nečaka (ne brata cesar-jevega) Friderika Karola, ki me je hudo pretresla. Prepričan sem, da bode mnogo sre z menoj vred žalovalo, kterim je kaj ležeče na časti našega orožja: posebno pa oni, ki se še spominjajo, da je ranjki princ že v svoji nežni mladosti v armado stopil, s ktero je živel in delal do svoje smrti. Še jako mlad prelivaj je že svojo kri za čast nemškega orožja, ktero je pozneje v treh vojskah neprestano vodil k slavni zmagi! Sijajna čast bodi njegovemu spominu, ki bode našel v zgodovini mesto, pruskega princa vredno.“

Novemu konservativnemu ministerstvu, ki se v Londonu menda že sestavlja, angleški liberalni listi jako kratko življenje prerokujejo. Pravijo, da gré le zaradi tega, da bode ministerstvo vladna opravila do konca tega zasedanja oskrbovalo, potem pa, da se bo drugemu s poti umaknilo. Skrbno naj se toraj varuje vsakega poskusa, kakor bi hotlo kake postave dajati in se sploh z zapovedovanjem pečati več, kolikor bodo to ravno opravila zahtevala. Posebno naj se pa varuje v zunanji politiki kako lastno pot kreniti, če mu je ljub kratek obstanek, ki mu je do novih volitev sploh določen. Ako se bode konservativno ministerstvo po teh načelih ravnilo, pravijo liberalni listi, potem bo morda varno — ne pred kritiko, kajti to bi bilo preveč,

in kako bi bilo ono. Mladenči naši, postajajte zidarji, kamnoseki in tesarji, idite v raboto druge polovice našega stoletja ter služite domovini nove.

Vendar postojte še nekoliko, povedati vam mi je še nekoliko besedi popred. Obvarite si svojo vero, svoje šege in navade, svoj jezik in svojo narodnost, kjerkoli hodite, nosite domovino v svojih sreih. Čemur ste se doma priučili, ne sramujte se tega na tujem. Ne pozabite na Boga našega stvarnika. Stojte vedno vsi za vsacega, vsak za vse. Bodite varčni in trezni. Kdor požene vse skozi grlo, kdor zaigra svoj zaslužek, kdor prespi ali prelenuhari delavni čas, kdor se vdá slabi tovaršiji, ta ni več podo-ben človeku, je hujši od psa, še pes si zagrne prihranjeno kost za prihodnje. Bodite dobri ljudje, vstanite dobri kristijani.

V novejem času je tudi uravnavanje rek na dnevnem redu. Prav razveselil bi nas „Mir“, ako bi nam kaj sporočil o uravnavanju dravinem in ziljinem ter naše mojstre, podjetnike in delavce posebno na ta dela opozarjam. Korošcem je treba vspomoči v vsakem oziru, posebno pa v narodnem. Drava skoraj bo požrla milijone gold.; glejmo, da ne gredó v nemško morje. Nečakajmo enakih nesreč na Savi

ali Soči, ktere nesreče nas bi še le k uravnavanju spodbudile. Začnimo tudi te reke uravnavati ter jim strugo s kamnitimi rebri določevati. Ob Savi je že nekaj takih del izvedenih, ali samo v njenem dol-njem toku, ob gorenjem in ob Soči pa še nič. Za obvodna dela so Slovani posebno veščji, zlasti Primorci, kteri so enako vstrpni kakor Italijani ter se živijo o polenti in o fižolu.

Zemlja nam Slovencem ne podaja toliko hrane, da nam ne bi bilo treba ničesar uvažati. Banaške pšenice mnogo pride v deželo, kjer Slovenci bivamo, posebno na Kranjsko in Koroško, ravno tako koruze iz Hrvaškega in Slavonskega. Ker imamo še pre-malo obrtništva in tovarništva, da bi mogli zame-njavati te izdelke proti poljskim pridelkom, treba nam nositi svoje roke na trg in tako vidimo Bol-čana in Belokranjca s krošnjo na rami proti severju jo mahati, Kočevarja nahajamo po Dunaji in Pragi s sladko robo in tudi kostanj peči, Notranjca Hrva-tom drva sekati in slamo rezati, Goričanko po Egiptu deco dojeti, Štajarce med Rumunci z lesom tržiti, Gorenjca po fužinah med Nemci delati. To obče-vanje in to menjavanje je kaj priprosto in zvezano z mnogimi potroški. Koliko že veljá samo popotnina

tje in nazaj; za koliko je živež na tujem dražji nego doma; kako se je treba vkvarjati s tujci dvakrat toliko kakor z domačini. Temu bi bilo deloma poma-gano, ako se poprimemo stavbarskih del, kakor je bilo to popisano v zadnjem mojem pismu, deloma pa s tem, da si pozidamo tovaren za vse one iz-delke, ktere nam doslej dohajajo od tujcev, posebno od Nemcev. To je vse tako zvano kratko in nürn-berško blago, tkanine in prednine potem orodja in stroji. S temi tovarniškimi izdelki so ravno iste raz-mere kakor s tujimi delavci, ki nam hodijo v de-želo delo preskrbljevati, samo da nam tukaj Nemci opravljajo delo doma, blago pa pošiljajo k nam in mi njim nove. Pri italijanskih delavcih je ostalo vsaj onih 15 kr., ktere vsak izmed njih na dan po-rabi za hrano, deloma pri nas, pri nemških tovar-ničarjih pa še tega ni, plačevati nam je še voznino in poštino, preskrbljevino in trgovnino. Nemški delavci živijo drugače kakor italijanski, vse bolj go-sposko, potratno in drago, zato so njihovi izdelki mnogo dražji, kakor bi jih mogli mi sami za-se iz-delovati. Poleg delavcev treba vzdrževati tudi tovar-narja samega in njegove uradnike, od kterih vsak ni z malim zadovoljen. Ako smo premišljevali, kako

pač pa pred nagajivostjo. Sicer se mu pa zná prigoditi, če bo z novotarijami na dan želelo, da še jeseni ne bo včakalo. — Če je temu tako, so angleški konservativci pač kratkovidni, da gredo za druge šteno vravnat, ki so jo liberalci zmedli. Naj bi rajše vse skupaj pustili pri miru; kdor je juho podrobil, naj jo tudi pojé; kaj njim to mar! Gladstone se je sam odstavil, kar se v nekterih krajih za političen samomor smatra. Naj bi bil mož pač vsaj štiri leta poprej to storil, Aleksandrija bi bila še danes stala, Gordon in marsikak Anglež bi bil pa še pri življenju in Angleška bi ne imela toliko sramote. Sicer pa zná tudi liberalcem z nasveti vred spodleteti; kdor ima oblast v rokah, jo tudi lahko rabi, navadno pa vse drugače, kakor nasprotniki želijo.

Kakor so časnikarji poprej **Gordona** morili, dokler je še pri življenju bil, kajti najmanj petkrat proglasili so ga za mrtvega, tako ga skušajo sedaj od mrtvih obuditi in pravijo, da Gordon ni mrtev, temveč je še o pravem času pobegnil proti jugu od Senarja. Pravijo, da je došel sedaj v Kairo trgovce, kteremu se je ob dnevi stiske in težav posrečilo iz Chartuma z zdravo kožo vteči. On trdi, da je na lastne oči videl in da so mu tudi drugi tako pravili, da, ko je Mahdi v Chartum prišel in tisti velikanski zmešnjavi in grozovitnem klanji in ko je zvedel, da je Gordon padel, je takoj zapovedal, da naj se mu prinese njegova glava. Prinesli so mu jo že čez prav malo časa in Mahdi je bil zadovoljen; kar se nekdo izmed vstašev oglasi, da to ni Gardonova glava, temveč ona avstrijskega konzula Hanzala. Takoj so šli Gordona iskat, pa niso niti sledú o njem več našli. Še obleke ni bilo nobene dobiti, ktero je Gordon nosil. Tudi o bogatem trgovcu, s kterim je bil Gordon dober prijatelj, ni bilo duha ne sluha. Iz teh okoliščin so sklenili, da je Gordon srečno ušel. Bog mu daj zdravje, če je res; ali poročilo zdí se nam jako neverjetno. Gordon živ, bi se bil že zdavnej pri Angležih oglašil, če tudi ima jako malo vzroka po njih hrepeneti, ki so tako grdo z njim ravnali. Gordonu bi ne bilo nikdar treba silovite smrti storiti, če bi bili Angleži, sploh angleška ekspedicija v Chartum namenjena pa še posebej kaj vredna!

Izvirni dopisi.

Iz Borovnice, 15. junija. Dan 14. junija je bil za vso našo faro dan velike slovesnosti. Zjutraj ob 6. uri bilo je 69 učencev in učenk pri prvem sv. obhajilu, ob 10. uri dopoldne pa nam je blagoslovil preč. g. o. Placid, frančiškan, novi križevi pot. — Cerkev bila je pri obeh teh slovesnostih polna pobožnega ljudstva, kajti jedna kakor druga je vzbujala čute vernikov. Da pa ste se slovesnosti tako veličastno vršili, gre vsa zasluga pri prvi čast. gosp. kaplanu A. Bereetu, pri drugi pa čast. gosp. župniku J. Oblaku!

Takoj zjutraj ob 1/2 6. uri zbrali so se dečki in deklice v župniji, od koder so se podali v lepi vrsti za malima bandercama v spremstvu g. kateheta v cerkev. Tu je služil potem g. katehet slovesno sv. mašo, ter po zavživanji ogovoril zbrano mladino tako milo, da so zaigrale marsikomu solze v očéh! Po končanem tem sv. opravilu šli so obhajani s paroma zopet nazaj v župnijo, kjer je dobil vsak podobico v spomin prvega sv. obhajila in od gosp. župnika štruco kruha za zajutrek.

Okoli 9. ure zbralo se je zopet 56 otrok — večinoma zjutraj obhajanih — da ponesó podobe kri-

ževega pota v slovesni procesiji iz župnije v cerkev k blagoslovljenju. 28 dečkov je nosilo take in ravno toliko deklice v belih oblačilih je svetišče ob straneh. Veličasten pogled to! Obredi blagoslovljenja, pridiga in velika sv. maša z azistenco, ktero je služil čast. g. župnik, vse to je trajalo dve in pol ure.

Ne morem si kaj, da bi ne omenil na tem mestu velikih zaslug, ki jih ima čast. g. župnik J. Oblak za olepšavo naše cerkve. Ni še minulo več kot pol leta, odkar smo imeli blagoslovljenje novih orgelj, mojsterskega dela našega umetnika Fr. Goršiča, ki so pravi kinč cerkve, že je med tem časom neumorno delavni gospod zraven mnogih drugih reči omislil naši cerkvi tudi lep križev pot in dragocen svetilnik (luster). V resnici moramo biti hvaležni, da se je v tako kratkem času storilo toliko potrebnega in koristnega za našo farno cerkev! Čast. našemu g. župniku želimo vsi, da bi se mu zdravje skoro povrnilo popolnoma ter da bi našo župnijo vodil še mnogo let!

Od Mokronoga, 13. junija. Nove starinske najdbe je našel g. Pečnik nad vasjo Ribjak, dobre četrte ure od Mokronoga. Tukaj je bil pašnik in zelo peščena zemlja, precej pod važo je samo pesek in ni bilo nikakoršnega znamenja, da bi bilo kaj tukaj skritega ter nikdar kaj najdenega; vendar začne g. Pečnik s svojimi ljudmi kopati; ko koplje dalje, najde, da so bile v trdi pesek vsekane luknje, ne več kakor po dva čevlja globoke in ne čez 18 palcev široke, v teh votlinah na dnu so bile spravljene kosti sežganih mrličev, same kosti, brez pepela in oglja; zopet nova šega pokopovanja. Nekatere take luknje so bile prazne, samo take bele kosti so bile notri. V več luknjah je najdel zopet nove reči; našel je štiri meče, zelo čudno okinčane, tri brez ojstrine, vse pa pisane, tako da niso podobni meču, vendar pa so meči bili, najbrž so jih nosili zaradi kinča, le eden je z ostrino, vendar pa čuden meč. Take meče najdi so le na Švicarskem in na južnem Francoskem.

Vrh tega se je najdla lepa sulica, (najdenih še več enakih sulic), tako lepa, kakor bi bila danes iz kovačnice prinešena; pozneje je bil nož najden popolno dober; pri nekterih nožeh je bil še rog pri platnicah; ena veriga je kaj čudna, kakor za kako žival prikleniti, podobna našemu furželjnu; sicer so pa verige vse drugačne. V nekterih luknjah je bilo več igel, nekatere železne, druge bronaste, čudne naročnice in pa dva železna škita. Kjer so bile reči v sam pesek zakopane, so vse tako dobro ohranjene, kot bi bile danes narejene.

Vse to je zopet iz posebne dôbe, kjer je orodje vse drugačno kakor je drugih, bodi si Keltov ali Rimljanov. Zopet nove reči za novi muzej. Gosp. Pečnik misli, da te vrste orodje ni bilo še najdeno na Kranjskem.

Prav znamenite reči so to. Ker g. Pečnik preiskuje vedno dalje z največo marljivostjo in z največim trudom, upa še mnogo znamenitih reči najti.

Domače novice.

(Včerajšnje seje mestnega odbora) vdeležilo se je 23 odbornikov. Župan g. Grasselli je izrekel zahvalo g. Zeschkotu za dar, ki ga je imenovani

fabrikant odločil tukajšnjim revežem ob priliki njegove petdesetletnice.

Dalje se je sprejel predlog, ki ga je letošnjo zimo stavil mestni odbornik g. Valentinčič gledé napeljave plinove razsvitljave mestnih ulic do Št. Peterske cerkve. Dotične potrebne cevi se bodo napeljevale do Št. Peterske mitnice in bo napeljava veljala 692 gold. mestno blagajnico. Ravno tako svoto trpelo bode pa plinovo društvo samo. Poročevalec o tej zadevi je bil g. Murnik.

Dalje ravno ta gospod poroča v imenu stavbarskega odseka o oddaji zgradbe nabrežja ob Ljubljani poleg Hradeckyevega mostu. Ker se je le jeden podjetnik, g. Filip Zupančič oglašil, ki bi delo prevzel za svoto 14.337 gold. 59 kr., predlagala sta odbornika gg. dr. Tavčar in Gogala, da naj se zgradba hitro še jedenkrat razpiše in naj se o tem ob svojem času v mestnem odboru sporoča.

Gledé prodaje jedne mestnih parcel za napravo javnega pokritega jahališča stavi g. Hribar sledeče predloge:

1. Načelniku društva za napravo jahališča naj se prodá tisti del od obeh parcel 504 in 505, ki leži blizu kolizeja pod novo kladezno cesto in med cesto v kolizej ter med onimi ulicami, ki so vsporedne s Franc Josipovo cesto. Le-ta kos zemlje obsega 764/30 □ metrov.

2. Odbor za zgradbo jahališča ima dolžnost ravno na sredi te parcele postaviti jahališče, okoli tiste pa vrt narediti. Dolžnost ta naj se vknjiži pri sodniji.

3. 400 metr. dotičnega sveta prodalo se bo po 6 gld. 22 1/2 kr., ostanek, ki meri 364/30 m², pa po 3 gld. 11 1/4 kr.

4. Vsi javni napisi okoli poslopja, na poslopji in v poslopi, morajo biti na prvem mestu slovenski in potem nemški, ker bo imelo jahališče značaj javnosti.

5. Skupljena svota naj se obrne za plačevanje mestnega posojila, ki se je napravilo za nakup Tivolskega gradu.

Vsi predlogi so se v daljši debati sprejeli.

(Pred porotniki) stal je včeraj 15 letni kmetski fantalin Janez Staré zatožen hudodelstva hudega telesnega poškodovanja. 15. februarja sta se v Kranji na trgu z Janezom Vidovčem stepla in mu je Staré z nožem levo roko tako ranil, da ne bo za nobeno rabo več. Obsojen je bil na 2 leti v hudo ječo in 200 goldinarjev odškodnine ranjenemu Vidovcu. Včeraj je bila poslednja obravnava.

(Novi odbor kranjskih veteranov) ima sledeče člane: Načelnik je g. Jurij Mihalič, magistratni koncipist in vodja pomožnega urada ondi; namestnik mu je g. Alojzij Schaffenrath, c. kr. uradnik pri rudarskem uradu. Prvi tajnik g. Jernej Lichtenegger, drugi pa g. Viljem Bischof. Blagajnik in računovodja je g. Ivan Skube. Odborniki so gg.: Karol Brož, Lorenc Blaznik, Jakob Čik, Janez Cigoj, Anton Hočevvar, Matija Horvat, Andrej Jagonak, Ferdinand Jaut, Jurij Jare, Jurij Klobovs, Franc Kalan, Franc Lampel, Jakob Milavec, Anton Panholzer, Franc Škof, Marka Špan, Jožef Velkavrh in Matija Žigur. Ekonom je g. Janez Laszeker, praporščakov namestnik pa g. Lambert Maršner.

nam je moč izpodriniti italijanskega zidarja, premišljevatí nam je tudi in še bolj o tem, kako nam je izpodriniti na domačih tleh nemškega tovarnarja. Popred smo se bavili s slovenskim delavcem, sedaj se nam je baviti s slovenskim kapitalistom, s slovenskim bogatinom. Teh je malo, da, in še ti so premalo podjetni. Z našimi kapitalisti je ravno tako kakor z našimi plemenitaši, malo jih je, in še ti nam uhajajo v tuj tabor. Zato se nam je tudi tukaj držati istega pravila, kakor smo ga tudi delavcem priporočali — zedinjevanja in združevanja. Da tudi novčič po novčič nekoliko izdá, ako jih je mnogo, pokazali smo že pri svojih posojilnicah in hranilnicah. Te bodo skoro prav obilno preskrbljene z novci, ktere jim bo treba dajati jih v rejo, ali ne samo poljedeleu in živinoreju, ampak tudi podjetniku in tovarnarju.

Da si so delniška društva že razupita, vendar nam ne bo preostajalo družega, kakor poprijeti se delničarstva, tovarniških zadrug, sploh posredovanja s kapitalom. V prejšnjih časih je delal vsakdo samo s svojimi rokami, k večjemu še s svojo živino, danes pa opravljamo že najmanjše opravke s stroji, kteri nadomestujejo na stotine človeških rok in konj-

skih sil. Za sto konj bi bilo treba mnogo prostora, mnogo hlapcev, parni stroj s stotino konjskih sil pa opravlja dva človeka in to vse na prostoru, ki ni večji kakor hlev za pet konj. Premog, kterega rabi vsaki stroj, veljá komaj polovico tega na dan, kar treba je dati živemu konju ovsu in sená v 24 urah. Stroj lahko dela 24 ur na dan, konj samo deset. To vse je velikanski dobiček. Kdor se tega dobička noče posluževati, zaostaja za drugimi, ki se ga poslužujejo. Zato nam je Slovencem nujno potrebno, da nadomestujemo človeško in živalje delo s parnim strojem, da se nas zedini recimo po sto in sto, ali zadosti tudi po deset in deset posestnikov, ki imajo vsak svojega konja, da prodamo te konje ter si kupimo za iztrženi denar parni kotel in mašino, ktera nam bo opravljala isto delo kakor poprej naših posameznih deset konj, ki pa bode polovico manj požrla in to hrane izpod zemlje, kakor so potrebovali poprej vsi naši konji najlepšega sveta za travnike in njive.

Poprej smo bili s svojimi konji samo vozniki, ter smo si morali obleko z lastnimi rokami tkati in presti, izdelavali smo si svoja orodja z mnogim trudom in naporom ob dolgotrajnem in počasnem delu,

in to skoraj vsak sam za-se, sedaj pak se pozdravimo, delo si porazdelimo ter poizvajamo vse potrebne reči jako hitro, mnogo lepše in prav po dobri ceni, to je dober kup. Tako delajo naši sosedje, ako jih hočemo izpodriniti, ne v njihovi domovini, ampak v svoji lastni, delajmo tudi mi tako. Sedaj se vsako podvzetje skoraj zove: Mayer Co. ali pa Obermaier in sinovi, ali pa Majer in bratje! Ali ni mogoče tudi pri nas kaj takega? Ali ni moč vstanoviti tovarne za izdelovanje tega in tega potrebnega pripomočka: Janez in Jože, ali Janez in Janežiči ali Rak, Račič in Račičevići? Poskusimo, poskušnja nas ne prevari, kakor ona ni prevarila naših sosedov. Kdor pozná razmere ter vé, kje nas čevlji žuli, v kteri stroki bi se najbolje podjetje splačalo, naj še nekoliko gré po našem svetu ter naj preračuni in premisli, kako bi se dalo njegovo podjetje izvesti, potem naj nas pa pozove k sodelovanju in sodruženju. Dobiček porazdelimo pošteno med seboj, mi vstanemo svoji lastni gospodje ter poskusimo tekmovanje z našimi sosedí. Da ste mi zdravi rojaki! Z Bogom!

Rožanski.

(Za častnega meščana) izvolila je Metlika g. deželnega predsednika barona Winklerja v priznanje zaslug, da se bo preložila cesta čez Gorjance. (Pri poslednji tomboli) prodalo se je 7648 tablic za 1528 gl. 60 kr. Čistega dobička bo okoli 800 gl.

(Vabilo.) Dne 21. t. m. otvori se otroška veselica v čitalničnih prostorih v Vipavi. S čistimi dohodki omislila se bode obleka ubogim tukajšnim šolskim otrokom; primerna svota pa odločila društvu „Narodna šola“ v Ljubljani. Začetek ob 5. uri popoldne. Ustopenina 20 kr. za osebo. Naj se blagovoli stvar namenu primerno podpirati. — Spored: 1. Nagovor. 2. Leni Jakec. A. Funtek. 3. Kolo: Pusti gujzdo. 4. Moj dom sveta. F. Stegnar. 5. Vse za vero, dom, cesarja. F. Stegnar. 6. Jurček gre na tuje. F. Stegnar. 7. Kranjska dežela. A. Nedvč. 8. Sv. Martin. Legenda. 9. Kolo: Radosti. A. Nedvč. 10. Ljudmila. M. Vilhar. 11. Slovenska junakinja. Silvester. 12. Moj dom. A. Nedvč. 13. Cesarska. Učiteljstvo.

(Občni zbor društva Čitalnica v Rudolfovem) bo 20. junija t. l. ob 6. uri zvečer v čitalnični dvorani, pri katerem se bode sporočalo o stanju premoženja in pri katerem se bode vršila dopolnilna volitev v odbor. Dr. A. Poznik, predsednik.

(Najnovejši „Slovan“) prinesel nam je 15. junija na čelu sliko sv. Cecilije, kakor jo je naslikal česki umetnik Vojteh Hynais nalašč za česko gledališče, kedar se je predstavljala opera „Karel Škret“. — Dalje je ravno v tem „Slovanu“ velika podoba poljskega slikarja Jana Matejka: „Prisega zvestobe pruskega kneza Albrehta poljskemu kralju Sigmundu I., 10. aprila 1525. leta v Krakovem.“ Tretja slika je podoba slavnega Frančiška Šimačka.

(Tržaški promet na južni železnici) se bo zdato zboljšal, če bo glavno ravnateljstvo na Dunaji uslišalo prošnjo Tržaške borzne deputacije, ki zahteva: 1. Da naj se osebni tarifi zdato znižajo. 2. Naj se vpeljejo vožni listki za tje in nazaj med Dunajem in Trstom, ki bodo več dni in za vse glavne postaje veljavni, t. j. da se bo dotični lahko v tem ali onem mestu pomudil in še le pozneje dalje peljal. 3. Naj se med Trstom in Korminom vpelje direkten promet, ne da bi se vsak vlak na Nabrežino peljal in še le od ondot na Laško, vsled tega bi vsa vožnja 1½ ure znašala.

Razne reči.

— Suša po Češkem je tolikošna, da so prebivalci iz Vyšegradske župnije v nedeljo popoldne procesijo za dež napravili. Šli so zanj prosit v starodavno cerkvo Pankraško, od tod pa nazaj v župnijsko cerkev in pred oltar „Matere božje dežja“, kamor se Pražani sploh zatekajo, kedar si želé dežja izprositi, če jim žuga suša žetev vničiti, ali kedar lakota deželi preti.

— Potresi so sedaj v Kašmiru ter se pogosto ponavljajo. Po nekem poročilu od 11. junija je v mestu Baramula in v Sopuru čez 400 ljudi mrtvih, ranjenih pa mnogo več. Obe mesti ste skoraj da popolno pokončani in podrti. V bližnjih vaseh je tudi mnogo ljudi mrtvih, vendar se za število še ne vé. Da je pri toliki nesreči in zmešnjavi mnogo živine pokončane ali zgubljene, se tako lahko vé.

— Veliko ženinov. V Parizu je umrla te dni bogata meščanka, ki je volila imenja svoje v znesku treh milijonov frankov služabnici svoji, ki je pri nji služila 14 let. Sedanja milijonarka ni dobila v dveh dneh vkjub svojim 48. letom nič manj kakor 64.000 pismenih ponudb za zakon.

Telegrami.

Dunaj, 18. junija. Ministerstvo notranjih zadev zaukazalo je podrejenem oblastnjam, naj se v očigled silnega razširjenja kolere na Španjskem natančno ravna po obstoječih predpisih za javno zdravstvo.

Dunaj, 17. junija. Upravni sodni dvor zavrgel je pritožbo Dunajske mestne občine proti odloku trgovinskega ministerstva glede dovoljenja zgradbe tramvaja po Babenberški cesti na Dunaji in je ob enem tudi zavrgel pritožbo ravno te občine proti odloku ministerstva notranjih zadev, ktero je vničilo prepoved zgradbe tramvaja po Babenberški cesti.

Brno, 17. junija. Vsled napačnega razlaganja postave o normalnem delavniku po nekterih delavcih, so taisti delo vstavili, so se zvečer skupaj naleteli in so od tovarne do tovarne drli in okna pobijali. Štiri kompanije vojakov in jeden eskadron konjikov morali so iz kosarn, da so jih pregnali. Orožja ni bilo treba nikakega rabiti.

London, 17. junija. Kraljica ponudila je Gladstonu ob priliki njegovega odstopa grofovsko dostojanstvo v priznanje zaslug za domovino. Gladstone ponudbe ni sprejel.

London, 17. junija. Kakor „Standard“ piše, sprejel bo Salisbury poleg načelnštva tudi še zunanje zadeve, Churchill pa Indijski portfelj.

Madrid, 16. junija. Včeraj je tukaj 7 ljudi za kolero zbolelo, 1 pa umrl. V Mureiji zbolelo jih je 105, umrlo pa 46. Kolera se razširja.

Tujci.

15. junija.

Pri **Matiču**: Adolf Struckfuss, s soprogo, iz Berlina. — Schrubary in Kram, trgovca, z Dunaja. — Hugon Diwald, akad. slikar, iz Požuna. — Miroslav Haas, gojzdar, s Štajarskega. — Andr. Raminger, trgovec, iz Celovea. — Henrik Saria, trgovec, iz Celovea. — Ana Molich, zasebnica, iz Trsta. — Albert Buchler, zasebnik, z družino, iz Trsta. — Matej Slabe, agent, iz Trsta. — J. pl. Ciotta, grajščak, iz Reke. — Marki Rudolf Völkl, zasebnik, s soprogo, iz Gorice.

Pri **Stonu**: Toll, Löwenbirt in Glassl, trg. pot., z Dunaja. — Franc Maager, vpok. ravnatelj zastavnice, iz Kronstadta. — Edvard Braun, uradnik, iz Arada. — Josip Petrič, zasebnik, s soprogo, iz Trsta. — Ivan Lavrenčič, posestnik, iz Postojne. — Al. Pogačnik, posestnik, iz Cirknice.

Pri **Bavarskem dvoru**: Emilija Lipsius, zasebnica, iz Frankfurta. — Neža Hudovernik.

Pri **Avstrijskemu caru**: Magdalena Perner, uradni-

kova soproga, z Dunaja. — Jurij Darolina, zasebnik, s soprogo, iz Linea. — A. Breil, zasebnik, iz Pulja. — Valt. Vončina, uradnik, iz Litije.

Pri **Južnem kolodvoru**: Emil Schönike, zasebnik, z materjo, iz Spandaua.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

17. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 55 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 20 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 50 „
Papirna renta, davka prosta	98 „ 75 „
Akcije avstr.-ogerske banke	859 „ — „
Kreditne akcije	288 „ 90 „
London	124 „ 15 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 85 „
Ces. cekini	5 „ 86 „
Nemške marke	60 „ 95 „

Dražba.

Ker se pri dražbi, ktera se je zaradi oddaje del za izpeljavo novega obrežnega zidu na desnem bregu Ljubljaničnice od Hradeckega mostu navzdol pri mestnem magistratu dne 8. t. m. vršila, ni dosegel vgođen vspeh, se po sklepu mestnega odbora z dne 16. junija nova pismena dražba na.

20. dan t. m. ob 10. uri dopoldne razpisuje.

Dotični načrti, pogoji in proračuni razpoloženi so v navadnih uradnih urah v prostorih mestnega stavbinskega urada vsakemu na ogled.

Mestni magistrat Ljubljanski

dne 17. junija 1885.

Župan: Grasselli.

Ivan Lapajne v Krškem

je izdal in ima v zalogi sledeče (17)

knjige in knjižice za ljudske šole in učitelje:

a) Praktično metodiko	cena — gl. 80 kr.
b) Prvi poduk	— „ 60 „
c) Fiziko in kemijo	— „ 60 „
d) Prirodopis	— „ 56 „
e) Zemljepis	— „ 26 „
f) Geometrijo	— „ 24 „
g) Malo fiziko	— „ 23 „
h) Domovinoslovje	— „ 20 „
i) Pripovedi iz zgod. Štajerske	— „ 6 „
j) Opis krškega okraj. glav.	— „ 30 „
k) Zgodovina štaj. Slovencev	1 „ 20 „

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, mali slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in zemljevid Krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

Št 4370

Razglas kranjske hranilnice.

(2)

Podpisano ravnateljstvo naznanja, da bode kranjska hranilnica od 1. junija t. l. začenshi, razun nedelj in praznikov

vsak dan odprta

(ne samo, kakor do sedaj v ponedeljkih, sredah in sobotah), ter bode vplačila sprejemala in izplačevala od 8. do 12. ure dopoldne, kar je veljavno tudi za čas polletnega sklepanja računov (od 1. do 14. januarja in od 1. do 14. julija vsacega leta), ter ostane tudi v tem času urad hranilnice vsak dan dopoldne odprt.

Tudi zastavnica bo med sklepanjem računov navadne dni, to je: v torek in četrtek, odprta.

Ravnateljstvo kranjske hranilnice v Ljubljani

dne 6. junija 1885.

NAZNANILO.

(5)

Najino prodajalnico na drobno je treba nekaj prezidati in ta poprava se ne dá dalje odlašati. Zato nama je želeli, da svojo

zaloga poletinskega in modnega blaga

hitro kolikor moči zmanjšava. Iz tega vzroka sva ukrenila, dotično blago od današnjega dne počenshi skozi štiri tedne prodajati po znatno

znižani ceni.

Vljudno vabeč na mnogobrojno obiskovanje najine prodajalnice in na obilna pismena naročila, ktera bodeva najsolidnejše zvrševala s poštnim obratom, priporočava se najvdaneje

KRISPER & URBANC.

Mestni trg št. 14, Pod trančo št. 2.

V Ljubljani, 3. junija 1885.